

[Bollgministeren]

Når heller ikke mere er blevet solgt, selv om det har stået klart, at nogle grunde ikke ville blive bebygget inden for garantiperioden, skyldes det ganske enkelt, at der ikke har været liebhavere, selv om disse har været søgt. Der har ikke været liebhavere, der har været interesseret i at købe grundene, og det er også en naturlig forklaring på det.

Jeg må endvidere påpege, at sådan som garantiordningen blev udformet af den tidligere socialdemokratiske regering, har jeg ikke haft mulighed for at afkræve Landsbyggefonden mere end 30 mio. kr. i forbindelse med indfrielse af garantierne. Tilsvarende forhold gælder også andre kreditorer.

Som et modsvar til de garantibeløb, staten skal udrede, overtager man de hidtidige kreditorens sikkerheder. Når grundene sælges, vil provenuet tilfalde staten. Men – for der er jo et men her – handelsværdien for disse usolgte grunde vil næppe overstige de nævnte 20-25 mio. kr.

Det kan naturligvis overvejes, om det er rimeligt at forlænge statsgarantien for de ubbyggede dele af de to arealer Torstorp og Lærkehegnet. Når jeg har foreslået en forlængelse af garantierne for disse to delarealer, er det imidlertid sket på baggrund af de konkrete bebyggelsesplaner, der er for de to områder, herunder for at sikre, at disse planer, som er ganske langt fremme, vil kunne realiseres. Den vurdering, som vil blive lagt til grund ved en forlængelse af garantien for disse to delarealer, vil ikke være en videreførelse af værdierne fra det første aktstykke, men vil svare til den formodede handelsværdi eller disse ca. 26 mio. kr.

Da vi nu står i den situation, at staten skal indfri garantierne med udgangen af 1991, mener jeg, at det ud fra de givne forudsætninger er en nødvendig løsning, at en del af midlerne fra Statens Bygge- og Boligfond anvendes her til. Som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget om ophævelse af Statens Bygge- og Boligfond, som var til første behandling i sidste uge, sker der ingen forringelse af kommunernes mulighed for fortsat at yde lån til beboerindsud, ligesom ophævelsen af fonden heller ikke vil have konsekvenser for kommunernes mulighed for fortsat at finansiere udgifterne til bl.a. byggemodning og grundkøb m.v.

Jeg kan på denne baggrund ikke tilslutte mig en vedtagelse af beslutningsforslaget.

Erling Olsen (S):

Denne sag er en trist sag, det er en stor sag, og det er en sag, der absolut kræver åbenhed, og også derfor tog jeg i sin tid skridtet til at få sagen ned i folketings salen. Det har hr. Kim Behnke gjort denne gang, og det er helt, som det skal være.

Det, man kan diskutere, er efter min mening ikke, hvorvidt pengene skal udredes, for det er staten forpligtet til. Nej, det, man kan diskutere, er disse to ting: Er sagen i sin tid blevet håndteret rigtigt, og har Folketinget fået de oplysninger, Folketinget skulle have?

For så vidt angår håndteringen var sagen den, at vi i 1979 i Boligministeriet fik en henvendelse fra Handelsbanken om, at man begyndte at blive nervøs for nogle lån, man havde ydet til sociale boligselskabers grundkøb. Vi spurgte så Boligselskabernes Landsforening, om de havde en oversigt over, hvad det kunne dreje sig om. De sagde, at de havde igangsat en undersøgelse, men inden undersøgelsen var færdig, kom Handelsbanken og sagde: Nu forlanger vore revisorer, at der hensættes beløb til imødegåelse af tab.

Så igangsatte vi selv en undersøgelse, og det, det drejer sig om i sådanne tilfælde, er at hitte ud af, hvor stor skaden er, hvordan vi får den udbedret, og hvordan vi kan hindre den i at gentage sig. Det sidste skete ved at forbyde boligselskaberne at købe grunde ved hjælp af lånte penge. Skadens størrelse blev opgjort på den måde, at vi sagde: Hvad ville man kunne sælge grundene for til almennyttigt nybyggeri i dagens leje, hvis de kunne bebygges – og det var det tal, der var på 512 mio. kr. – vel vidende, at de kunne ikke bebygges i dagens leje. De var vurderet til 139 mio. kr. i 17. alm. vurdering, og de var bogført til 598 mio. kr. Så sagde vi: Det, der ligger ud over de 512 mio. kr., nemlig de 86 mio. kr. imellem 598 og 512, må boligselskaberne og Handelsbanken bære; de må tage det tab med det samme. Resten går vi ind og garanterer, og det gør vi for at hindre, at lejerne får en ekstraregning, og for at beholde grundene som muligheder for almennyttigt byggeri.

Hvorfor sagde vi ikke bare dengang: All right, så køber staten grundene ved at sælge obligationer af Statens Bygge- og Boligfond? Det gjorde vi ikke, fordi obligationerne i Statens Bygge- og Boligfond på det tidspunkt gav